

Novica.

Davi je bela snežinka
iskala pot na zemljó,
pa je zašepetala
spotoma mi v uho:

»Nekaj prelepega ti povem!
Prav zares
še nocoj, še nocoj
Jezušček pride z nebes!

V vsako srčece malo
pride vam,
da boste pridni in dobri,
kakor je Jezušček sam...«

Padla je bela snežinka
v sneženi breg,
hitro se je skrila
v mehki sneg...

Čakala sem večera,
pa zares
tiho je sveta noč
prišla z nebes.

Radostno pozdravlja
luči jo sto,
v srčecih naših
pa je lepól...«

Anica.

Janko Leban:

Neuslužni Ivo.

ala Ančka je sedela v svoji sobici ter je prav pridno pletla. Njena mama bo imela jutri god in jo je hotela razveseliti s parom nogavic, da ji s tem dokaže, kako rada jo ima in kako pridna je bila. Srce ji je utripalo od veselja, ko je videla, kako ji je delo tako lepo šlo od rok. Toda imela je mnogo dela, če je hotela pravočasno dovršiti nogavice. Niti za hipec si ni upala povzdigniti oči od dela. Zdajci se domisli, da je pozabila v šoli »Čitanko«, iz katere bi morala izdelati nalogo. Šola je bila precej oddaljena, in da bi ji ne bilo treba prekiniti z delom, je naprosila svojega bratca Iva, naj ji gre v šolo po knjigo.

»Ljubi Ivo, bodi tako prijazen ter skoči v šolo po mojo »Čitanko«, potrebujem jo še danes prav nujno!«

»Nimam časa, le pojdi sama!«

»Pa dragi Ivo, saj veš, da ne morem zdaj prenehati z delom. Nogavice moram splesti do jutri za mamičin god! Ti tako nimaš posebnega dela. Torej, teci, teci v šolo, prosim te!«

»Moram s Stankom iti na izprehod, obljubil sem mu to!«

»To lahko storiš, le »Čitanko« mi donesi prej!«

»Ne vem, kje se nahaja!«

»Moj Bog, Ivo, saj vendar veš, v kateri klopi sedim, tam jo najdeš gotovo! In četudi ne veš za klop, pa vprašaj gospoda učitelja!«

»Kaj še! Gospod učitelj bi me še napodil, češ: kaj delaš tu, ko ni pouka! Morda pa knjige ni več tam, ker jo je že kdo drugi odnesel!«

»Ti torej nočeš iti?«

»Ne, nočem!«

Te glasne in razburljive besede so privabile očeta v sobo.

»Kaj se tu prepirata?« vpraša oče.

»I, no! Ančka hoče, da bi šel v šolo po njeno »Čitanko«, ki jo je tam pozabila. Lejte si no, saj nisem njen hlapec!«

»Ni treba, da je moj hlapec! Jaz sem hotela le za jutrišnji mamičin god doplesti nogavice, da bi jih poklonila mamici v dar. In ker se mi z delom mudi, sem prosila Iva, da mi stori malo uslugo!«

Oče ničesar ne reče, nego le tiho gre iz sobe, vrne pa se kmalu s — šibo v roki! Resno izpregovori: »Zdaj, Ivo, pa le takoj v šolo po knjigo, sicer bo ta le pela!« To rekši, preteč švigne s šibo po zraku. »Ali ne vidiš rad, če je tudi Ančka uslužna proti tebi? Ali nisi bil vesel, ko ti je včeraj pomagala pri domači računski nalogi? In ali si pozabil, kako ti je zadnjič odstopila dobršni del svoje malice?!« —

Ivo se je sramoval svoje neuslužnosti. Takoj je stekel v šolo ter donesel »Čitanko«.

Miklavž, Grdavž in Dušan.

*Iz raja Miklavž,
iz pekla Grdavž
odšla sta na svet.
In s svetim Miklavžem
so božji krilatci,
z rogatim Grdavžem
pa črni so škratci.*

*In sveti Miklavž,
glej, plašč ima rdeč,
rogati Grdavž —
huj — jezik goreč.*

*Pa sveti Miklavž
prenaša košaro
napolnjeno z mično
in pisano šaro.*

*A črni Grdavž —
no, ta nima nič
kot šibice tanke,
verigo in bič.*

*In kamor prihaja
sveti Miklavž,
deca molitev šepče;
če pride pa mimo
z verigo Grdavž,
v strahu in grozi trepeče.*

*Le Dušan sosedov,
ta peden-možic,
se nič ne boji:
Grdavžu se roga,
Miklavžu reži...*

Utva.